

dobbelte Antal. Vil man nu have, at Underbefalingsmændenes Antal ikke skal forøges, saa maa Rigsdagen ogsaa bestemme sig til, at der ikke skal indkaldes et større Antal Rekruter, end Planen bestemmer. Dette vilde jeg ansee for skadeligt. Jeg antager det i højeste Maade for gavnligt, at man vedbliver at indkalde et større Antal; men naar man vil det Gne, saa maa man ogsaa det Andet. Til Rekruter hører der et vist Antal Undercorporaler, og det maa man overholde. Da jeg overtog Krigsbestyrelsen, stode jeg paa Rigsdagens gode Billie og Smødefommen, og ihvorvel jeg har tænkt mig, at der kunde blive Spørgsmaal om at foretage Forandring i det hidtil Bestaaende, saa har jeg dog ogsaa tænkt mig, at Rigsdagen vilde tage Hensyn til min Stilling og til de Vanskeligheder, som ere forbundne med at foretage saadanne Forandringer, og at man vilde indrømme mig Tid til at kunne foretage Forandringerne, forsaavidt de fandtes hensigtsmæssige og nødvendige, men jeg maa ganske oprigtigt tilstaae, at jeg dog virkelig hidtil ikke har havt Anledning til at paaskønne nogen Smødefommen ved de Afstemninger, der have fundet Sted.

Ischærning: Jeg haaber, at inden vi naae Slutningen af Finantslovens Behandling, vil den ærede Krigsminister komme til, bedre end for Diebliffet, at erkjende den gode Billie, som det forekommer mig, at der fra Thingets Side vises ham. Jeg troer, at det foreliggende Spørgsmaal ikke er opfattet ganske rigtigt af den ærede Krigsminister; thi der staaer intetsteds i Armeeplanan, at Undercorporalernes Antal skal staae i nogetsomhelst bestemt Forhold til Antallet af det indøvede Mandskab, men der staaer, at et vist Antal Undercorporaler skal uddannes hvert Aar; men disse uddannes ikke for at bruges i Linien, thi deres Bestemmelse er, at de skulle benyttes som Underofficerer i Krigsreserven og Forstærkningen. Naar det altsaa engang er anerkjendt, at det er tilstrækkeligt, at der aarligt uddannes fire Undercorporaler pr. Compagni, og at disse kunne afgive det tilstrækkelige Antal Underofficerer, som behøves i Reserven og Forstærkningen, saa behøver Antallet af Undercorporaler ikke at for-

øges, fordi der aarlig indkaldes mere Mandskab end tidligere. Det er forudsat i Armeeplanan, at der aarlig skal indkaldes og indøves mere Mandskab, end det nævnte Antal af 40 pr. Compagni, idet der nemlig pr. Bataillon skal indkaldes 50 Forstærknings-Rekruter; men der er ikke nævnt, at der for deres Indøvelses Skyld tillige skal uddannes flere Undercorporaler. Havde Hensigten været, at Undercorporalernes Antal skulde bringes i et vist bestemt Forhold til det Mandskab, som indøves, saa maatte det jo ogsaa være fastsat, at naar der indkaldes 50 Mand pr. Bataillon til at indøves til Forstærkningen, saa skulde der i Forhold dertil indøves et bestemt Antal Undercorporaler, men dette er ikke Tilfældet. Det er i det Hele taget en Misforstaaelse, hvori man ofte har gjort sig skyldig her i Thinget, at man troer, at den forøgede Indkaldelse og Indøvelse af Mandskabet staaer i nogensomhelst Forbindelse med den øvrige Organisation af Hæren. Ifstedesfor at der ellers vilde komme til at staae til Hærens Afbenyttelse og Raadighed et vist Antal uøvet Mandskab, saa bliver der ved de Midler, der gives til Indøvelsen af Mandskab, tillet til Bestyrelsens Raadighed det tilsvarende Antal øvet Mandskab. Det er en Fordeel for Krigsministeriet, men det behøver aldeles ikke at fremkalde nye Krav paa en anden Organisation. Naar de engang bestemte fire Undercorporaler om Aaret ere tilstrækkelige til at overtage Befalingen i Krigsreserven og af det maasee uøvede Mandskab i Forstærkningen, saa maae de saameget bedre være istand til at kunne overtage Befalingen af det øvede Mandskab, som maa være lettere at commandere. Vi maae desuden lægge Mærke til, at det ikke alene er Spørgsmaalet om Pengebevillingen, hvormed vi i dette Tilfælde have at beskæftige os, men der er tillige et ganske andet Hensyn, som maa tages i Betragtning. Vor Værnepligtslovs er gaaet ind paa alle de Irregulariteter med Hensyn til Mandskabets Ejenestpligt, som Armeeplanan anordner, og jeg har allerede tidligere havt den Ære at gjøre opmærksom paa, at dengang Værnepligtsloven blev forhandlet, havde man en fuldkommen Anerkjendelse af de Vanskeligheder, som deraf kunde opstaae; men man sagde: Hær-